

I.- En les terminacions verbals, hom empra l'accent agut sobre ambdues vocals (e, o), sense excepció. Ex.: cantare', rebé, temérem, diqué'ren, fórem, fóren, sabés, viqué'ssin, andé'ssin, fóssin, fóssin.

II.- Tant abstracció de les terminacions verbals, hom empra generalment ~~de~~ l'accent greu sobre la e, tant si els mots són aguts, ~~plans~~ com com plans o adriujals. Excepcions: abece', perone', pinpense' i alguns mots menlevats al francès, com diçé', doré', glacé', jaqué', piqué', plaqué', puré', couronné', matiné'. Els comportos de le' i ve': conté', voté', obté', s'obté', conue', proue', s'aue'. Els comportos de be': tembé', geribé', fer malbé'. Amén, atén, entén, extén, pretén, encén, i els imperatius dels comportos de tenir: ortén, abstén-te. Accés, exés, procés, maccés, comprés, ingrés, progrés, regrés, confés, profés, revés, trahés, exprés.

Com en castellà, en català, en els mots ~~polisíl·labs~~ polisíl·labs, hi ha una síl·laba que es pronuncia amb més força que les altres, la qual s'anomena síl·laba tònica. Segons que la síl·laba tònica sigui la, derrera, o la penúltima o l'antepenúltima, el mot es anomenat agut, pla o esdrúixol. Són mots aguts: menjar, generós, ~~me~~ permet, capitell, cafè, matelès. Són mots plans: ~~causa~~, casa, càntic, lliri, cris, noia, automòbil. Són mots esdrúixols: fàbrica, màquina, pólvora, matèria, ciència, glòria.

~~La vocal dominant de la síl·laba tònica de tots els mots esdrúixols s'accentua, sense excepció.~~

Quan un mot porta accent gràfic, el porta damunt la vocal de la síl·laba tònica, i si aquesta conté un diftong (dues vocals pronunciades d'un sol cop de veu), damunt la vocal dominant ~~per ser~~ ~~és~~ la primera del diftong. D'aquí, que sol ésser la primera (diftong decreixent).
